

GABRIELA FUTOVÁ

Očko špehůň

*Tajný život
môjho brata*

Ilustroval MIROSLAV REGITKO

ALBATROS

Očko špehúň

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Gabriela Futová

Očko špehúň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Ilustroval MIROSLAV REGITKO

Albatros

GABRIELA FUTOVÁ

Očko špehůň

*Tajný život
môjho brata*

Text © Gabriela Futová, 2015, 2021

Illustrations © Miroslav Regitko, 2015, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04136-0

ISBN e-knihy 978-80-56-62516-3 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-56-62517-0 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-56-62515-6 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Očko špehúň

Tajný život môjho brata

Mama vraví, že každý človek by mal mať záľuby. Aby naplnil svoj život. Nevie, ako to myslí, lebo naplniť fľašku či pohár, to dokážem, ale naplniť život? Mama niekedy rozpráva strašne nezrozumiteľne. A vraj by sa žiadny človek nemal ani nudiť. Lebo z nudy že vymýšľa hlúposti.

A tak ma núti chodiť na krúžky. Najprv skúsila futbalový, lebo futbal vraj miluje každý chlapec. Asi nie som každý, lebo futbal neznášam. Behať ako splašený za jednou loptou je úplná somarina. Keby dali každému hráčovi jednu loptu, nikto by nemusel behať. Aj keď, pravda, ostatných chalanov v krúžku to bavilo. Ja som si vytkol členok hneď na prvom tréningu. Mamu to však neodradilo. Len čo sa mi členok zahojil, musel som sa na futbal vrátiť. A zlomil som si ruku. Keď mi ju v nemocnici naprávali, trpel som so zaťatými zubami. Slzy

mi síce tiekli, ale nekričal som. Zato som na mamu pozeral strašne, ale fakt strašne vyčítavo.

Mama pochopila. A na futbal ma viac nedala.

Prihlásila ma na tanečnú.

Možno by to nebolo zlé, keby som dokázal počuť hudbu. Ibaže ja ju nepočujem. Trénerka rátala, raz – dva – tri, dva – dva – tri (to pri valčíku), lenže mne kroky stále vychádzali na tú medzeru. A keď neodrátavala, to akože sme mali tancovať podľa hudby, nohy si robili, čo chceli. Zvyčajne stúpali partnerkám po nohách. Tie sa potom sťažovali a trénerka ich musela meniť. Lenže keď so mnou už žiadne dievča nechcelo tancovať, s tanečnou som musel skončiť.

A tak ma oco zapísal na džudo.

Nadšený mi nakúpil oblečenie, ten župan s nohavicami a opaskom. Trochu som sa hanbil vyjsť v tom medzi ľudí, ale tréner ma veľmi bodro postavil medzi ostatných, tí boli tiež v županoch, a musel som cvičiť. Nebolo by to zlé, keby som si hneď pri rozcvičke nezasekol krk. Nevieam, ako sa to stalo. Jednoducho som otočil hlavu doprava a už som ju nedal späť. Strašne to bolelo.

V nemocnici mi na krk nasadili taký biely golier. Vyzeral som dosť smiešne, ale aspoň som mohol mať hlavu otočenú dopredu a krk vďaka golieru tak veľmi nebolel.

„Vyzeraš ako dilino,“ posmieval sa mi brat. On sa mi posmieva vždy, keď

sa dá, tak to neberiem tak vážne. Aj keď, šťve ma to. Zato, že je starší a šikovnejší, sa predsa do mňa nemusí navážať.

„Po kom to decko je?“ pýtal sa oco mamy. „Pozri na Šimona, hrá za školu basketbal, skejtuje, na kolieskových korčuliach jazdí ako maniak, brejkuje...“

„Hej, a kvôli tomu nemá čas na školu a nosí trojky,“ zafrflala mama.

„Prosím ťa, známky...“ mávol oco rukou.

„Známky?“ nadurdila sa mama. „Ale keď Očko priniesol zo školy riaditeľskú pochvalu, nadúval si sa ako páv.“

„Veď hej, hej,“ nechcel sa hádať oco.

Ja viem, že má rád aj mňa, aj Šimona. Ale viem aj to, že ho baví cho-diť so Šimonom športovať. A že mu je ľúto, že takto nemôže blbnúť aj so mnou. Lebo blbol iba raz a prišiel som domov s rozbitou hlavou.

„Ani ja som nebola bohvieako športovo zdatná,“ zamrmlala mama. Asi aby ju oco nepočul. „A okrem toho, existuje mnoho iných záujmov. To, že je naše decko športové drevo, neznamená, že nebude šikovný v inom.“ A prihlásila ma na výtvarnú.

Sadrový golier som mal na krku pár týždňov. Keďže som sa nemohol veľmi hýbať, začal som čítať. A vtedy sa to stalo. Zamiloval som sa do detektívok. Mama mi ich nestíhala nosiť z knižnice, a tak ma tam zapísala, aby som sa s knihami vláčil sám. A aj som sa vláčil. Lebo vtedy som pochopil, čím chcem byť. Chcem sa stať detektívom.

Hm. Lenže krúžok detektívov som nenašiel. A neobjavil som ani žiadnu nerozlúštenú záhadu. Takí Traja pátrači to mali ľahké. Ľudia im sami volali, že im chýba to či ono, nech sa na to pozrú. Lenže mne nezavola nikto. Pravda, nikto o mne nevedel, tak nemohol volať. A rozdávať vizitky, že som detektív... Na to som nemal odvahu, keďže som nemal za sebou zatiaľ žiadny vyriešený prípad.

Lenže ako vraví mama, čo má prísť, príde. Aj prišlo. O môj prvý prípad sa postarala ona sama, keď ma poprosila, aby som zistil, čo robí môj brat medzi piatou a šiestou každý deň. Vraj jej nejde do hlavy, že jej v tom čase nikdy nedvíha telefón.

Mamy... Chcú vedieť o svojich deťoch všetko.

KNIHA PRVÁ

Tajný život môjho brata

„Očko,“ zavolala ma mama. Viem, hlúpa prezývka, lenže podľa nej mám prenádherné oči. Podľa mňa sú dievčenské. Som celkom rád, že ich trochu zakrývam okuliarmi. Tie mám rád. Jednak mi brat vybral fakt super imidžovky a jednak... Mám pocit, že ma okuliare trošilinku skrývajú.

„Očko, môžeš prísť, keď ťa volám?“

„Veď idem,“ neľahko som sa odtrhol od vážne dobrého príbehu. Traja pátrači práve objavili papagája...

„Očko!“

„Oko, čo neposlúchaš mamu?!“ škeril sa Šimon.

Vyplazil som na neho jazyk.

„Šimon, do vane!“ zavelila mama. Brat sa nechotne zdvihol a nechal nás samých.

„Očko, chcela by som ťa poprosiť...“ začala mama čudne. „Tú vec, čo som od teba včera chcela... Zabudni na to. Dobre?“

Vyvalil som na mamu oči. Môj prvý prípad a hneď aj ukončený.

„Myslíš to, že mám zistiť, čo...“

„Pst!“ priložila mi mama na ústa ukazovák. „Prosím, nehovor o tom